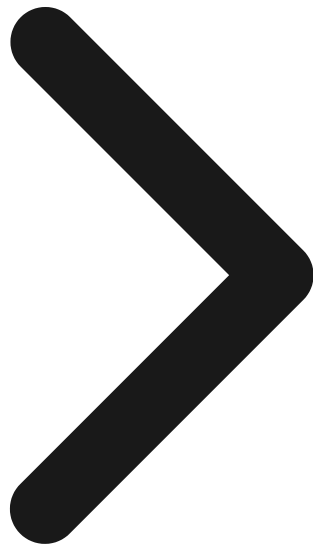

Recension: Nionde symfonin med emotionellt elektrifierande tilltal

8 maj 2024 13:18

Dima Slobodeniouk inympade en rejäl dos fräschör, spänst och vigör i Beethovens nionde symfoni, på dagen 200 år efter uruppförandet i Wien.

Mats Liljeroos
Text

i Det här är en recension. Analys och värderingar är skribentens egna.

Estlands filharmoniska kammarkör gästade Musikhuset för att sjunga körpartiet i Beethovens nionde symfoni.

Bild: Kaupo Kikkas/Pressbild

FAKTA

KLASSISKT

Beethoven: Symfoni nr 9

Tapiola Sinfonietta, Mellersta Österbottens kammarorkester, Estlands filharmoniska kammarkör. Dirigent: Dima Slobodeniouk. Solister: Tuuli Lindeberg, sopran, Pihla Terttunen, alt, Matteo Lippi, tenor, Arttu Kataja, baryton. Musikhuset 7.5.

Beethovens nionde symfoni, denna gigant inom västerländsk kulturhistoria, görs nuförtiden så ofta att det närapå gått inflation i ett stycke, som vid varje framförande borde drabba en som en känslomässigt unikt omtumlande, katharsisaktig upplevelse.

Vilket förvisso fortfarande är möjligt, förutsatt att framförandet håller tillräckligt hög nivå med ett emotionellt elektrifierande tilltal, en puls och nerv som håller från första tonen till den sista, en dirigent med förmågan att skulptera en åskådlig helhetsdramaturgi samt vokalister med en lagom dödsföraktande attityd.

Annons

Den gamla skolans romantiserande Beethovensyn med trögflytande tempon och vadmalstjocka texturer är ohjälpligen passé, medan periodinstrumentrörelsen ofta gått för långt mot den andra ytterligheten. En gyllene medelväg, där historisk framförandepaxis på ett vettigt sätt appliceras på ett nutida instrumentarium, har visat sig fruktbar med **Paavo Järvis** Beethovencykel med Deutsche Kammerphilharmonie Bremen som ett lysande exempel.

Dima Slobodeniouk är samma andas barn som Järvi. Han inympade en rejäl dos fräschör, spänst och vigör i sin Beethovennia och det faktum att det i tisdags hade gått 200 år sedan uruppförandet i Theater am Kärtnertor i Wien satte självfallet en speciell guldkant på Musikhuskonserten.

Inlevelse och finesse

Konsertens andra clou var samarbetet mellan vårt lands bästa sinfonietta och dito stråkorkester, Tapiola Sinfonietta och Mellersta Österbottens kammarorkester. Ett samarbete, som i kombination med Slobodeniouks av allt att döma noggranna repetitionsarbete och inspirerande ledning borgade för ett vitalt och känsloladdat musicerande, där genomarbetad finesse och stundens inlevelse ingalunda uteslöt varandra.

Slobodeniouk hade följaktligen en relativt stor stråksektion till sitt förfogande (48 musiker), men ett måttligt vibratobruk och rätt grepp om stråkarna resulterade i en transparent klang, samtidigt som den erforderliga tyngden var tillgänglig när så krävdes. Blåsarna gjorde överlag väl ifrån sig och, som så ofta, fäste jag mig speciellt vid **Antti Rislakkis** festligt dynamiska och minutiöst kalibrerade pukspel.

Annons

Slobodeniouks rörliga tempon kändes genomgående välvalda även om de ställde avsevärda krav på solistkvartetten, där homogen samstämmighet som sig bör trumfades över enskild briljans. **Arttu Katajas** myndiga ”O Freunde, nicht diese Töne!” tog ändå sin behövliga plats, **Matteo Lippis** tenor och **Pihla Tertunens** alt smalt mödolöst in i helheten, medan **Tuuli Lindebergs** skimrande sopran satte guldkant på den solistiska biten.

Den tredje illustra samarbetspartnern, Estlands filharmoniska kammarkör, presterade som väntat en slagkraftigt pregnant och vid behov nog så nyanserad sång. Ändå fick jag känslan av att 38 sångare inte riktigt förslog i alla lägen – i slutstegringen blev man partiellt överkörd av orkestern. En komplettering med Helsingfors kammarkör hade onekligen varit den optimala lösningen.

Mats Liljeroos
kultur@hbl.fi

+ Följ